

MARIJIN LIST



MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list

Vrejuje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Kiekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : I. V državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštnine za kalendar, skupno 12 Din, na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt.“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej koliko le morejo. Smejo pa naročnino plačuvati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dva dinara, zadnji mesec tri dišare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8*50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

III. Za države zvñn Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvñn Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Seraphinskom društvi“ i vsaki tjedan edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knižica: „Priprava za srečno smrt“ 2*50 Din.

Dari.

Dari na „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih leta 1930. v Din.
Občina Črensovci. Nabiratelice: Plej Maričika i Čurič Veronika, Plej Kata i Nerad Mariča. Nerad Ivan 9, Hozjan Ignac 5, Žižek Marko 11*50, Žižek Ana 4*50, Žižek Štefan 10, Hanc Štefan 15, Kolenko Ivan 31, Horvat Marija 11*50, Gerič Matjaš 8, Horvat Štefan 11, Tumpa Kata 30, Kozlar Mihael 4, Markoja Anton 11*50, Markoja Marija 15, Tompa Ana 9, Denša Martin 7, Salaj Martin 11, Kozlar Marko 5, Horvath Matjaš 8, Škerget Lajoš 4, Gabor Treza 7, Kelenc Štefan 4, Koštric Kata 30, Ritlop Štefan 18, Kovač Marija 2, Kovač Matjaš 5*75, Žunič Ivan 2, Kovač Kristina 4, Lebar Kata 2, Raj Treza 9*50, Hozjan Matjaš 6*50, Tumpa Martin 9*50, Lutar Mihael 12*50, Špiclin Janoš 6, Ritlop Anton 7, Salaj Ivan 4, Koštric Aga 5, Mertik Jožef 6, Režonja Matjaš 2, Kozlar Ivan 1*50, Kovač Treza 1*50, Gabor Ferenc 20, Žižek Kata 1*50, Nerad Jožef 11*50, Gabor Ivan 4*50, Hozjan Ivan 3, Hozjan Ivan 3*50, Kovač Štefan 6*50, Gjörek Jožef 12,

Hajdinjak Matjaš 3'50, Markoja Martin 12, Žalik Štefan 2, Halas Jožef 3, Horvat Ivan 6, Zelko Marko 20, Horvat Mihal 2, Kolenko Ivan 2, Raduha Marko 1, Gabor Jožef (Gornji) 10, Kozlar Martin 4, Gabor Marija 3, Tkalec Bara 3, Denša Jožef 2, Faršang Marija 5, Ritlop Ivan 3, Horvat Štefan 1, Kolar Ivan 2, Režonja Marija 2, Salaj Štefan 10, Törnár Marko 1, Nerad Ivan 6, Kustec Ivan 2, Plej Jožef 100, Žižek Ana 2, Režonja Matjaš 2, Režonja Manka 2, Kovač Matjaš 3, Čolig Manka 20, Gabor Ferenc 10, Čurič Martin 4, Kovač Kata 1, Lebar Štefan 10, Grůškovnjak Kata 2, Kovač Štefan 1, Farkaš Kata 2, Gabor Ivan 1, Tompa Martin 5, Rous Ana 2'50, Špiclin Anton 3, Nerad Ivan 25 par, Raj Rozalija 4, Ritlop Treza 2, Salaj Ivan 10, Gabor Treza 2, Horvat Matjaš 4, Škerget Lajoš 2, Kozlar Marko 2, Jerebic Štefan 5, Salaj Martin 4, Denša Martin 4, Zelko Marko 20, Šernek Janez 3, Salaj Verona 1, Kelenc Kata 1, Zelko Ivan 3, Rous Janoš 5, Žalig Treza 10, Tkalec Ivan 1'50, Žalig Martin 1, Űtroša Anton 2, Zunic Ignac 4, Faršang Bara 2, Ritlop Ivan 4, Horvat Ivan 5, Hozjan Ivan 2, Hajdinjak Marija 2, Markoja Anton 1, Markoja Manka 5, Tompa Ana 2, Horvat Štefan 2, Gabor Matilda 2, Tkalec Martin 1, Zelko Marko 10, Kolenko Jožef 2, Salaj Štefan 1, Kozlar Martin 7, Žalig Jožef 10, Žalig Marija 10, Žalig Bara 10, Žalig Martin 5, Faršang Bara 5, Törnár Marija 2, Ritlop Ivan 3, Špiclin Aga 1, Gerič Matjaš 3, Horvat Marija 5, Kolenko Ivan 10, Skledar Bara 10, Halas Jožef 5, Žižek Marko 5. — *Občina Žižki. Nabiratela: Koštric Jožef, Tibaut Martin.* Žižek Klara 5, Krampač Martin 30, Kramar Matjaš 50, Zelko Jožef 20, Zver Štefan 20, Cuk Anton 32'50, Žerdin Albin 10, Fotivec Ivan 40, Fotivec Mihal 5, Žalik Jožef 10, Horvat Matjaš 30, Sobočan Ferenc 50, Grůškovnjak Ivan 25, Kavaš Mihal 20, Horvat Anton 65, Tonaj Jelena 15, Zver Anton 20, Nemeč Magda 30, Špilak Matjaš 2, Horvat Verona 50, Žižek Martin 30, Haklin Martin 20, Grůškovnjak Anton 17'50, Leban Anton 130, Ritlop Viktorija 15. — *Občina Odranci. Nabiratelice: Antolin Katarina i Maučec Katarina, Antolin Orša i Mlinarič Marija.* Kociper Marija 8'50, Smej Anton 4'22, Maučec Mihal 14, Kavaš Mihal 5'30, Gabor Orša 5, Antolin Vinci 8'05, Zver Marija 2, Antolin Jelena 7, Antolin Kata 4'80, Čolik Mihal 16'50, Knaus Juri 4'80, Mlinarič Štefan 8'75, Virag Treza 4'30, Sečkar Ana 4'20, Marinič Andraš 7'35, Smodiš Roza 5, Kavaš Marija 4, Brnjak Orša 5'75, Kavaš Matjaš 5'05, Hodnik Margeta 5'75, Balaž Ila 8, Kociper Martin 5'05, Ferenčak Kata 4'80, Smej Marija 7'25, Horvat Marija 1'40, Antolin Andraš 4'05, Teljan Marija 3'55, Raduha Matjaš 6'40, Horvat Balaš 6'50, Kočiper Juri 5'55, Mertik Jelena 2'65, Ferenčak Mihal 2'05, Matko Štefan 4'20, Čolik Ivan 7'05, Vigič Treza 4'25, Zver Juri 7'25, Zver Juri 7'75, Zakojč Kata 4, Kavaš Marija 7, Kociper Orša 6'75, Zakojč Geta 6'70, Gostan Kata 11, Duh Štefan 10'25, Gostan Marija 7'40, Raduha Juri 9'50, Zakojč Mihal 12'75, Ferenčak Martin 20'25, Kavaš Marija 2'50, Smej Ivan 8'10, Ferenčak Marija 7, Antolin Martin 2'55, Antolin Štefan 2'30, Hozjan Ignac 4'80, Matko Ivan 11, Raduha Marija 9'25, Jerebic Kata 6'50, Prendlin Štefan 2, Smolko Treza 3'25, Kovačič Marija 4, Ferenčak Balaš 7'30, Ferenčak Verona 4'05, Ščančar Jelena 8'15, Matko Marija 2'15, Tivadar Matjaš 4'50, Matko Štefan 4'75, Matko Jožef 4'55, Taljan Orša 3'05, Petek Kata 5'50, Ščančar Matjaš 1'75, Smej Ana 1'30, Antolin Kata 7'60, Nedelko Juri 5'30, Mlinarič Treza 3'50, Lonec Treza 6'25, Mlinarič Marija 6'05, Tkalec Štefan 6'30, Gostan Ivan 3'25, Ferenčak Ana 5'75, Zver Marija 6'75, Balažic Ivan 7'50, Horvat Jelena 9'75, Lutar Klara 4'30, Škafar Marija 4'05, Vegič Marija 3'30, Zver

Jula 9 25, Zver Marija (Andrej) 6 75, Kavaš Ivan 7 30, Tratnjek Jožef 3 30, Ferencak Marija 2, Čolik Kata 1 30, Kociper Marija 5, Sečkar Štefan 5 75, Kavaš Martin 8 25 Balažić Kata 4 05, Zadravec Jelena 3 25, Mlinarič Anton 8 50, Zver Ana 3, Mlinarič Ivan 4, Balažić Verona 11 25, Kavaš Vincenc 10 30, Horvat Ignac 4 80, Antolin Jelena 4 05, Smodiš Matjaš 9 30, Matko Margeta 2 87, Smolko Jelena 1, Kavaš Katarina 2, Kociper Katarina 6, Zadravec Anton 4, Bogdan Jula 2, Smej Martin 5 25, Vegič Ivan 4 25. — *Občina Brezovica. Nabirateo: Špilak Jožef.* Kranjec Jožef 4, Raščan Štefan 4, Matjašec Ivan 4, Raščan Ivan 4, Šömen Štefan 4, Toplak Ana 4, Gerič Bara 4, Raščan Ivan 10, Horvat Bara 4, Horvat Ferenc 10, Raščan Manka 4, Raščan Marko 2, Denša Jožef 4, Gjuran Geta 3, Gjuran Matjaš 3, Tratnjek Štefan 4, Lebar Kata 2, Raščan Bara 2, Šömen Matjaš 4, Raščan Matjaš 4, Prša Štefan 10, Balažić Bara 6, Horvat Jožef 2, Hozjan Ana 1, Špilak Ana 4, Horvat Štefan 2, Raščan Štefan 2, Špilak Bara 3, Maučec Štefan 4, Zver Jožef 1 50, Čoulig Štefan 6, Danša Janoš 4, Törnar Štefan 3. — **Létos so darüvali:** Godina Marija Dolnja Bistrica 50, Koštrlec Jožef i Tibaut Martin nabrala v Žižkih 45, † Žižek Ivan, občinski siromak 145, Kovač Pavel Odranci v zahvalo za srečno odajo 10, Dr. Josip Kočar apel. sodnik Novi Sad 50, Ūtroša Bara G. Bistrica 10, Kavaš Štefan Odranci v zahvalo, ka je stvar občüvana 10, Ciglar Ivan G. Bistrica 5, Krenos Ivan Beltinci 5, N. Beltinci v zahvalo za dare, štere je po sv. Antoni dobila 10, N. Beltinci prosi za zdravje ??, Mekiš Gizela Trdkova 10, Sukič Jožef čevljar Martinje po oblübi v zahvalo, ka je stvar ostala 100, isti nabrao 10, Maučec Kata i tovarišice nabrale v Odrancih 103, Madjar Janoš Hotiza v zahvalo, ka so po sv. Antoni pridelki blagoslovljeni 10, N. Hotiza prosi za zdravje moža 10, Kocet Magda Trnje 5, Ropoša Jožef cehmešter nabrao pri Građi 17 od sledečih: po 1 Din: Škaper Marija-Franciška i Marija, Lesic Štefan, Bokan Marija i Štefan, Lenarčić Karol; po 2 50 Din.: Bokan Lena, Bunderla Marija; po 5 Din.: Bokan Štefan. — Nerad Ivan Žižki 10, Horvat Marija V. Polana 5, Kelenc Ivan V. Polana 1, Kelenc Štefan V. Polana 1, Pücko Janoš V. Polana 1, Plej Kata i Nerad Mariča nabrale v Črensovcih 350 50, Škerbinc Marija Maribor mesečno rato za črep 27, Gollinar Lovrenc i žena Veruna v zahvalo za boži blagoslov pri stvari 100, Tompa Marija Črensovci 5, Horvat Marija Črensovci 5, N. Črensovci prosi za pokojnoga očo 20, Šebjanič Jožef Črensovci v zahvalo za zdravje 100, Tkalac Marija Trnje 10, Novak Marija Dokležovje prosi za zdravje oči 10, Špiclin Anton v zahvalo za zdravje 10, N. Črensovci v zahvalo, ka je stvar občüvana 10, N. v zahvalo Srci Jezušovomi za ozdravljenje deteta 5, N. v zahvalo, ka je stvar občüvana 4, Žalig Janoš Črensovci od dere, ki jo je teško zaslužo 100, isti v zahvalo za ozdravljenje brata 10, N. N. 20, Kreslin Verona Sr. Bistrica v zahvalo Mariji Pomočnici, blaženomi Bosko Ivani i sv. Jezušekovoj Treziki, ka je sin dosežno preobleko 10, ista za † moža Kreslin Štefana 25, Stanko Ivan i Cigan Matjaš nabrala v Žižkih 373 50, Jakšič Ivan i Horvat Štefan nabrala na G. Bistrici 317, Sobočan Štefan i Stanko Martin nabrala v Trnji 277, Cigan Verona i Čurič Aga nabrale v Črensovcü 182 50, Žerdin Lena Žižki v zahvalo Mariji Pomočnici, ka je dete ozdravelo 10, Thier Anton i Terezija Sotina prosita za zdravje i v dober namen 10, Z. L. Martinje 50, Lončar Miška Beltinci 2, Ūtroša Ana Sr. Bistrica prosi v dober namen 10, Kolenko Štefan Chicago 110, Hozjan Martin Chicago 165, Frank Martin Chicago 55, Peterec Franc Chicago 55 Din. — **Oča sirot povrni vsem obilno.**

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?



Jezušek; dala mi je krv. Krv, ki je pla-polala po mojih žilaj, je njeni dar. Mo-ja krv je boža krv. Edna kaplica te krvi reši celi svet vse hüdobije. Ta krv je rešila svet, je zbrisala greh, je odkle-nola nebo i zaprla pekeo. Ta krv gasi ogenj v očiščelišči i lepša v njem trpe-če duše. Ta krv je kopeo za vsako du-šo na sveti i v očiščelišči. Pri spovedi se ta krv leva na pokorne duše i spreminja robe šatana v deco božo. Gdakoli kaj blagoslovi Cerkev, se blagoslov deli po za-slúženji moje krvi. Blagoslovljena voda, ki se škropi na duše, na tela, na blagoslovljene predmete, pomeni moja krv, te ne-vidno pretekanje. Ves blagoslov ide na svet po mojoj pretoče-noj krvi, po zaslúženji te. Če je človeča nedužna krv, kak Abe-lova kričala gor v nebo, ne bi moja neskončno vredna boža ne-dužna krv kričala gor za vas dečica? „Glas krvi tvojega brata kri-či k meni“ (Gen. IV. 10) sem karao morilca Kaina. Moja krv je rešenje za vsako dušo: „Rešeni smo po njegovoj krvi“ (Ephes I. 7). Moja krv čisti duše „Kristušova krv, ki je po svetom Dúhi samoga sebe dao, bo očistila vašo vest od mrtvih del za slúžbo živomi Bogi“ (Hebr. 9. 14). Moja krv opere vso nesnago, kakšteč staro z duš „Oprao je dol z nas naše grehe po svojoj krvi“ (Djan. ap. I. 5). Pa ne samo opere, nego túdi olepša vse duše „I bele so postale v krvi Agneca“ (Skriv. raz. 7. 14). Pa moja krv deli vso zmago pravi-ce: „I premagali so ga zavolo krvi Agneca“ (Skriv. raz. 12—11). I blaženi je tisti, koga opere moja krv: „Blaženi, ki operejo svoja oblačila v krvi Agneca“ (Skriv. raz. 22—14). Vidiš dušica, to je moja krv. Tak močna, tak dobra, tak hasnovita je za tebe. Vse od moje krvi mate dušice na zemlji. Ta krv se pretaka den za dnevom pri svetoj meši na oltari i ta krv se pretaka po tebi duša pri svetom prečiščavanji. Kelikokrat se koli prečistiš z mojim telom, dobiš vseli i mojo krv, ar živoga tela nega brez krvi. Jaz pa živem vekomaj. Za te dar, za svojo božo krv, šte-

ro sem od svoje drage mamike dobo po čudnoj milošči svetoga Dūha prosim jaz, dūšica, tvojo krv. Ne prosim te to, da bi se dala vmoriti i tak prelejšati tvojo krv za mene. Ta milošča je dana samo nešternim izvoljenim mantrnikom. Jaz te prosim tvojo krv tak, ka mi jo daš v službo. Tvoja krv je puna hūdih poželenj i nagnenj, s šterimi mi ne more služiti, meni večno svetomi Bogi! Poteri zato z mojav krvjav svojo puntarsko krv, živi poleg svojega stana čisto! To je prvo, ka želem od tebe. Kem večkrat se prečistiš, tem slabejša bo tvoja krv, tem vekša je tvoja zmaga nad telom. Pa poleg čistosti naj te gosto prejemanje moje krvi okrepi tūdi v borbi proti nerednomi jeli i pili. Pa ne pozabi moje detece, da opojne pijače i nezmerno jelo neizmerno pokvarjajo borbo dūše proti čistosti. Pa če maš gorice, zmisli se včasi tūdi na siromaške cerkve i njim vošči nekaj pova z trsa. Ar samo te pov se more spremeniti v mojo božo krv.

Jezuš tvoja sveta krv naj nas napoji, ščisti, zveliča, gostokrat jo ščem v sebe pūstiti i za službo svetih meš bom rada darūvala.



Baša Ivan, plebanoš i ešpereš v Bogojini.

Febr. 13. malo pred polnočjov je bogojanska fara zgūbila svojega pastira, Slovenska Krajina svojega lūbečega dobrotnika i vodnika. I edna i drūga je pokazala 16. febr. pri pokopi s svojov velikanskov vdeležbov i z odkritim žalūvanjom i glasnim objokavanjom pokojnoga dužno zahvalno lūbezen do njega. Vsa čast obema. Tak restnoga, tak lepoga pokopa že dugo nesmo vidili. 18 dūhovnikov i neštete vnožice naroda so sprevalale pokojnoga. Najgenlivejše pri njem pa je bilo tisto skūpno sveto obhajilo, štero so darūvale duge-duge vrste tretjega reda i Marijine družbe ob poldvanajstih v zimskom časi za pokojnoga. Kak bogato je poplašao dober Jezuš pokojnomi njegov vnogi-vnogi trūd za razširjanje gostoga svetoga prečiščavanja s tem pobožnim prečiščavanjom. Lepšega dara dobre bogojanske dūšice ne bi mogle pokloniti svojemi pokojnomi dobromi dūhovniki.

Marijin List je tesno zvezan s pokojnim. Od začetka njegovoga i dozda njemi je bio pokojni širiteo, to je 27 let, bogati sotrudnik i pet let vrednik. Gda je začeo obhajati svojo 25 letnico, je pokojni držao prvo predgo v Črensovch. Veliko zahvalo njemi je dužen Marijin List i vsi njegovi naročniki, zato je vse prosimo, naj plačajo svoj dug pokojnomi i naj molijo za njegovo dūšo i darūjejo par svetih prečiščavanj za njo.

Marijinoga Lista vredništvo je plačalo za pokojnoga večne meše i ovak tūdi dalo i da za njega opraviti sv. meše. Poleg teh dūševnih darov

pa je poslalo na grob pokojnoga eden zemelski dar: venec iz rastečih rož, ki so precvele na vredništvu i pri drugih naročnikaj M. Lista. Poslalo je te cveteče rože v zahvalni spomin za njegove lepe duševne rožice, štere nam je duga vremena trgao v M. Listi, kda je pisao v njem od Marijinih jakosti. Trak na venci je noso napis: „Vredništvo Marijinoga Lista v Črensovcih bivšemi gorečemi vredniki i bogatomi sotrudniki v zahvalni spomin.“

Tretji dar, šteroga je Marijin List poklono pokojnoma, je tista lubezen, s šterov se je v imeni vseh naročnikov v svojoj predgi vrednik M. Lista poslovio od pokojnoga v bogojanskoj cerkvi pri pokopi.

V zahvalni spomin do pokojnoga govor v celoti objavimo na stranej Marijinoga Lista. Glasi se etak:

„Dragocena je pred Gospodovim licom smrt njegovih svetih.“ (Ps. 115 —15). Vsaki, ki brez smrtnoga greha vmerje, je Gospodov sveti. Sveta je njegova smrt i dragocena pred Gospodom. Dragocena pred Gospodom je zato takša smrt, ar stvarjenje tisti največši dar da svojemi Stvoriteli, šteroga v življenji ne njemi ga je moglo dati: svoje življenje v božoj lubezni. Vupamo se, ka je smrt našega dobrega pastira i našega miloga prijatela preč. g. Baša Ivana ešpereša i plebanoša tudi takša bila. Inačiša biti niti neje mogla, ar po takšem življenji, kakše je on pelao, je mogoče samo dobro vmreti. Dovolite, da ne pokojnoma v pohvalo, nego nam v spodbudo narišem glavne jakosti njegovoga življenja. Dober Jezus, ki v Oltarskom Svestvi prebivaš, blagoslovi moje slabe reči, pokojnoma pa daj večni mir.

Prvo, ka v pokojnom od daleč vidimo kak velikansko goro, je njegova gorečnost za božo čast i zveličanje duš. Ne je bio te navade, da bi naglašüvao, ka dela. Tiho je paseo čredo Gospodovo. S tem je sebe najbolje podigno pred očmi Gospodovimi, čredi pa najbolje hasno. 33 let je bio v duhovniškoj službi, 33 let predgar, spovednik, vodnik nemrtelnih duš, 33 let vučiteo dece, okrepiteo mladine, svetlost i tolažba v grob nagnjene starine, 33 let je z djanjom kazao, ka je z rečjov včio vse: Lübi Boga nad vse, bližnjega pa kak samoga sebe. Vi dragi bogojanski farniki ste mi svedoki, da vam je njegova velika gorečnost dugo vremena vsako nedelo i vsaki svetek dve meši služila, dvakrat, včasi še trikrat predgala i ka bi trije mogli delati, je opravo sam. I to ne čemerasto, ne z vočimefanjom, nego z dobre vole, z lubeznosti. Prek 22 let je bio, dragi bogojanski farniki vaš oča, ki si je zaročo vaše duše k Bogi, da prosi tu za njihovo posvetitev.

Gorečnost za božo čast i zveličanje duš njemi je dala pero v roke, naj to prinese ta duševno dobro, kama njegova reč neje mogla segnoti. Dosta je pisao na hasek našega ljudstva, pet let je vrejüvao Marijin List i katekizmuš vam je zročila njegova roka. Držao se je opomina sv. Pavla apoštola do Timoteja: „Glasi reč božo, prizadevaj si prilično i neprilično“ (II. Tim. 4—2). Vsako priliko je porabo, da Boga odiči i bližnjemi hasni.

Kak je duhovnik postao, je včasi globoko korenje püstila prošnja Jezušova v njegovom srci: „Püstite male k meni“, (Mat. XIX.—14) i „Pridite k meni vsi ki se trüдите i ste obteršeni i jaz vas olehkotim“ (Mat. XI, 28.). Od prvih vir mešništva je bila njegova največša skrb: deco i vse duše gostokrat pripelati k Jezusi po sv. prečiščavanji. Ta gorečnost, naj pogasi Jezušovo žejo po dušaj, ga je den za dnevom na vüre dugo v spovednico posadila — predpoldnom i šče popoldnevi. — I bio je v njej kro-

tek sodnik za vsakoga pokornika, potrpliv zdravnik, za vsakoga betežnika, lübeči oča za vsako svoje dühovno dete. Žrtvüvao se, naj Jezuš, vas dobi i vi Njega. Kak krasna lübezen gorečnosti!

Ali vido je, ka je mala bila cerkvica, v šteroj vam je delio krüh življenja, vas je pa bilo dostä. Vido je, da se morete stiskavati na malom prostorčki, kak zrnca peska v vrečici i ka zavolo toga ne morete zadostiti svojim verskim dužnostim. Zato naj vam, svojim ovcam, pastir pomore, se je odločo na veliki stopaj. V najdragšem i najtežavnejšem časi se je odločo, da vam zida novo, veliko, prostorno cerkev. Zidao jo je i dozidao, ka je postala edna največjih umetnin daleč okoli. Nego tak se njemi je zgodilo, kak se pripovedavle od ftice pelikana. Ftica je mela mlade. A prišla je rana zima i neje najšla živeža za nje. Odleti s tople gnezde prvi den i klüka z klünčkom po ledi, da bi ga predrla i vlovila kakšo ribico za mlade. Pa bila je preslaba, led je bio predebeo. Drugi den tüdi zaman proba. Ravnotak tretji den. Mladi pešajo; če njim dnes ne da hrane, vmerjejo, ka napravi te? S klünčkom vseka v lastno žilo, v srčno žilo i z lastnov toplov krvjov nahrani gladne mlade v lübečem gnezdecu. Ti oživejo i si, ar je zima popüstila, poiščejo živež, a mati je vmrla v gnezdi. Pelikan je zgübo lastno življenje, da pri življenji obdrži svoje mlade. V tom lübečem v tom lüblenom gnezdi, v bogojanskoj fari je mešnik-pelikan darüvao svoje življenje, naj vi njegova dühovna deca v toj novoj cerkvi živete pravo dühovno, Kristušovo življenje. Predragi bogojanski farniki, odkrito vam povem ve mi je pokojni sam to zavüvao — velike skrbi i težave pri zidanji te lepe cerkve so njemi podkopale zdravje, ka ga tak rano v grob sprejavate. Kelikokolikrat zato li pridete v to cerkev, nikdar ne idite z nje, ka ne bi si mislili na veliki aldov, šteroga je vaš pastir doprineseo za vas i ka ne bi molili za njega. Pa od roda do roda pripovedavajte: meli smo tak gorečega dühovnika, ka je svoje življenje dao za nas, naj samo mamto to cerkev i se v njej zveličajo naše düše.

Gorečnost za božo čast i zveličanje düš je nalagala pokojnima tüdi zatajüvanje. Zadovolje se je z najprostejšov hranov i lahko pravim, da ne človeka v fari, ki bi meo, kak pokojni leta dugo za večerjo samo kiselo mleko. Zakaj to šparanje? Dohodke, ka je nosila fara, je potrošo za vzgojo mladine, naj ta pride do svojega cila i je na pomoč svojimi lüdstvi. Ka ma bogojanska fara teliko dijaštva, kak maloštara, je njegova zaslüga. Ka se toga lepo število pripravla na dühovniški stan, je on pripomogo. Ka se je mogla roditi matica našega dijaškoga roja, Martinišče v Soboti, je kak predsednik odbora za zidanje Martinišča glavno vlogo igrao. Gda preglednemo vsa ta dela njegove gorečnosti za božo čast i zveličanje düš pri njegovom otrüjenom, mrtvom teli, moremo na njega obrniti reči sv. Pisma: „*Gorečnost za tvoje hiše me razjeda*“ (Jan. II. 7.). Da, gorečnost za božo hišo, za božo čast i zveličanje düš ga je razjela, potrošila. Zato pa obstojimo njegovo drvo z genjenim srcem i vročov željov: Daj dober Jezuš, da mo tüdi mi tak goreči za božo čast i zveličanje düš, kak je pokojni bio.

Vsaki človek ma slabosti. Jaz je mam, vi je mate, meo je tüdi pokojni. Ali njegove človeče slabosti i falinge je pokrila velika odevka lübezni. Sv. Düha reči, večno istinske najmre trdijo, da „*goreča lübezen za rešenje düš pokriva vnožino grehov*“ (Jak. V. 20.). Goro je za božo čast i je življenje dao za njo, ar je nad vse lübo Boga. Žrtvüvao se za svoje ov-

ce, ar je goreče lübo te. Nit, na štero je bilo napelano njegovo celo življenje, je bila lübezen. Lübo je vsakoga brez izjeme. Lübezniv je bio do vsakoga i ne pitao si domači, ali tujinec, prijateo ali sovražnik, dobronik ali škodoželnik, lübezen je skazao vsakomi. O kak lepa je njegova lübezen do mačehe, štero je lübo, kak svojo istinsko mater! Srečni bi bili starišje, če bi je prava deca tak lübila, kak je pokojni lübo svojo vrlo mačeho. Kak genliva je njegova lübezen do svojega roda, do svoje držine! Oča bole svojih ne more lübiti. Kak nesebično je lübo on svoje ovčice! Nikdar ne iskao svojega haska, nego samo njihovoga. Nas vse dühovnike je pa lübo, kak svoje prave brate. Vsem je vsikdar vse šteo biti, naj spu- ni reči sv. Pavla apoštola: „Vsem sem vse postao“ (I. Kor. 9—22.). Srdiv i trdote njegovo srce neje poznalo do nikoga. Smilen je bio do vsakoga. Za slovo nam vsem kriči iz trüge: „Predragi, lübiamo se med sehom“ (I. Jan. 4. 7).

Pokojni je rojen l. 1875. apr. 11. v Beltincih od kmečkih starišov. Tak je zdaj star 56 let. Kaplanüvao je sedem let, pri Rabskom sv. Martini, pri Sv. Jürji i v Rohonci. Tri leta je bio plebanoš v Novoj Gori, štera zdaj spada v Burgenland v Austriji, skoro 23 let je pa bio plebanoš v Bogojini. 33 let je paseo čredo Jezušovo pun dobrih del i vreden velikoga zaslužjenja. Ka bi njemi večni Pastir to kem prle poklono, ar se očišče- lišča maloštera düša reši taki po smrti, — ga s poniznimi molitvami pro- simo. Amen.

Govor sv. Oče Pija XI. celomi sveti.

Na den obletnice svojega kronanja dne 12. febr. t. l. je meo sv. Oča Pij XI. svoj prvi govor na novoj odpretoj radiotelefonskoj postaji v vati- kanskomej mesti. Ta radiotel. oddajna postaja je podignjena pod ravnanjem samoga svetoznanoga elektrotehničkoga izumitelja Marconija (Markoni), ki je pri tom govori bio navzoči. Ob polpetih je dospeo sv. Oča v sprevod- nišivi kardinalskoga zbora v prostore vaticanske radiopostaje pa je sle- deči lepi govor držao celomi sveti:

Vsakomi stvorenji.

Prvikrat se nam nüdi prilika, da se moremo poslužiti z zaistino čüd- nov Marconijovov iznajdbov na tistom mesti, gde po skrivnom Sklepi Bo- žem nasledüjemo Prvaka Apoštolov, šterih navuk i predge so namenjene po Božoj naredbi vsem narodom i vsakomi stvorenji (Mat. 28—19; Marko 16, 15.). Obračajoči se zato k vsem i vsakomi prvokrat s tov prilikov opi- rajoči se na Sveto Pismo pravimo: „Čüjte nebesa, ka gučim i zemla pos- lüšaj reči mojih vüst“ (Cant. Moys. Denter. 32—1.) „Poslüšajte to vsi na- rodi, poslüšajte vsi zemljani širom sveta bogati i siromaki vküp.“ (Ps. 48. 2—3.) „Čüjte otoki i poslüšajte narodi iz daleka“ (Iz. 49, 1.)

Bogi.

Prva Naša reč naj bode: „Dika Bogi na visini, na zemli mir lüdem, ki so dobre vole“ (Luk. 2—14.) „Dika naime Bogi zato, ka je v našoj dobi dao lüdem takšo moč (Mat. 9, 8), da se njihove reči zaistino razle- gajo na vse kraje sveta; (Ps. 18, 5. Rim. 10, 18) i na zemli mir, gde vr- šimo poslanstvo Onoga božanskoga Odküpitelja Jezüša, ki pridoč je na-

glaslo mir, mir onim, ki so daleč i mir onim, ki so bliže, (Ef. 2—7) pomirjajoči v krvi svojega križa tisto, ka je na zemli i tisto, ka je na nebi.“ (Kol. 1. 20.)

Katoličanom.

Kda se tak obračamo do ljudi, zapovedava nam Apoštol, da delamo dobro vsem, predvsem pa tistim, ki so iste vere. (Gal. 6.—20.) Naj zato pregovorimo najprle tem vsem, ar ti so primleni i živejo v Gospodovo porodnici i v Gospodovo ovčarnici katoličanske Cerkve, pa Nas zovejo a sladkim imenom Oča, a to so posvečeni Pastirje i verniki, ovce i agnjeci, štere vse je Nam izročo Pastir i Krao, vseh, Kristuš, da je pasemo i z njimi ravnamo. (Jan. 21—15; Mat. 16—19.)

Duhovništvi.

Vi naši častniki kardinali Sv. Rk. Cerkve, Patriarhi, Erški, Püšpecje, Prelatje i duhovniki v različnih stopnjaj cerkvene uprave, vi ste posebni predmet naše vsakdenešnje skrbi pa deležniki pa pomagačje v istih brigaj. Prosimo i rotimo; da vsaki od vas ostane v tistom pozvanji, na štero je določen (I. Kor. 7—20), da dostojno hodite v pozvanji, na štero ste pozvani (Ef. 4—1), pasite čredo Božo, štera je med vami, kak takši, ki ste čredi s srcom v zgled (I. Petr. 5—2) i kda pride Višji Pastir, dobite nevenlivi venec slave. (I. Petr. 5—3). A Bog mirü pa, ki je od mrtvih zbu-do velikoga Pastira ovc, našega Gospoda Jezuša Kristuša, naj vas usposobi za vsako dobro delo, da spunite njegovo volo; i naj v vas to, ka njemi je drago, zvrši po Jezuši Kristuši. (Hebr. 13—20).

Redovništvi.

Zdaj gučimo z vami, prelübleni sinovje i hčere, ki se brigade za vekše dare i nasledüjete vu veri svetih zaoblüb i na redovniškoj poti celoga življenja nesamo zapovedi nego i žele i tanače Božanskoga Krala i Zaročnika. Vi se trüдите, da v Cerkvi Božoj cvet devištva širi svoj prijeten dišec, razsvetlüjete jo s premišlavanjom, krepite jo z molitvami, bogatite jo z znanjom i znanostjov, pa tüdi se posvetite deli predgarske i apoštolske službe, da bode ona vsebole poštvüvana i da se povekša. Tak ste zaistino zadrugarje nebeskoga i angelskoga pozvanja; kem dragocenejšo blago pa nosite, tem bole se potrüдите, da ga občuvate ne samo zato, da svoje pozvanje i odebranje potrdite nego i zato, da v vas, kak v posebno vernih i pobožnih slugaj najde Srce Krala i zaročnika vekšo tolažbo i zadoščenje za brezšteviline žalitve i nemarnosti, štere Njegovoj nedopovedljivo ljubavi povzočajo jüdje.

Misijonarom.

Naša vüsta odpirajo se i vam (II. Kor. 6—11), predragi sinovje i hčere v Kristuši, ki moleč delate v misijonaj za razširjenje Kristušove sve-te vere i Njegovoga kralstva. Kak so negda prvi bili Apoštolje Cerkve, tak ste i vi postali za zgled občüdovanja: v nevarnosti, vu vnojoj potrplivosti, v potrebaj i poteškočaj (II. Kor. 1—10; 6—4; Hebr. 10—33.) Kak oni tak ste i vi „slava Kristušova“; (II. Kor. 8—23). Ar vi v težavaj, večkrat celo v verigaj i s krvjov do smrti bijete dober i veliki boj vere trplenja (I. Tim. 6—12; II. Tim. 4—7; Hebr. 10. 32); pa spovedajoči pravo vero pridobivate düše i sejate semen bodočih krščenikov. Pozdravljeni viteški vojniki Kristušovi! Istotak srčno pozdravlamo domačine duhovnike i katehište, kak najbolši sad vaših trüdiv, štere oni z vami delijo.

Vsem vernikom.

Naše srce se širi k vam (II. Kor. 6—11), vsem katoličancom mesta i celoga sveta, a posebno vam svecki, ki z nami i častitov našov bratjov, pušpeki i duhovniki delate v Apoštolstvu, kak so to prvi verniki delali, moški i ženske so njim pomagali, zato je hvalo Apoštol (Fil. 4—3). Vi ste boži narod i ovce njegove paše (Ps. 99 3) vi ste odebrani rod, kraljevsko duhovništvo, sveti narod, ljudstvo pridobljeno. (I. Petr. 2, 9.) Vašo lakost naj poznajo vsi ljudje i kajkoli je istinskoga, kajkoli je poštenoga, kajkoli je pravičnoga, kajkoli je svetoga, kajkoli je miloga, kajkoli je hvavrednoga i če se vam ponūdi kakšakoli jakost i kakšakoli dobra reč, to mistite i delajte (Fil. 4, 5—8), da se vu vsem diči Bog. (I. Petr. 4—11.) (Te reči idejo tudi našim vrlim širiteiom M. Lista v Slov. Krajini. Vr.)

Nevernim i ločenim.

I k vam se obrača naša miseo i naš govor, ki ste oddaljeni od vere i Kristušovoga jedinstva. Ar za vas vsaki den prikazemo Bogi i Gospodari vsega molitve i aldove, srčno proseči, da vas razsveti s svojov svetloščov i da vas pripela i združi z ovcami, šteri poslušajō njegov gias, da bode edna ovčarnica i eden Pastir. (Jan. 10—16.)

Oblastnikom.

Ar smo dužni vsem, zato najprle gučimo onim, ki so poglavarje, da ravnaō v pravičnosti i lūbeznosti, da bodo zidali, ne pa rūšili (II: Kor. 10—8), imajoči vsikdar pred očmi, da nega oblasti zvūn od Boga (Rim. 13—1) i da bodo Bogi davali po najostrejšem sodi račun. (Modr. 6—6.)

Podvržnikom.

Onim pa, ki so podložni, velimo, naj bodo pokorni ne kak ljudem, nego kak Bogi, znajoči, da što se vlasti opre, se božoj odredbi opre; a šteri se pa opirajō, sami sebi spravljajō sodbo. (Rim. 13 2.)

Bogatcom.

Spodobno velimo bogatinom i siromakom. Bogatinom, naj se majo za hlapce bože Previdnosti pa za čuvare i delivce Njegovih dobrot; njim je sam Jezuš Kristuš priporočao siromake i od njih de Boži Sodnik već zahtevao nazaj ar so već meli; (Luk. 12—48.) naj nikdar ne pozabijō bože reči: jaj vam bogatci! (Luk. 6—24.)

Siromakom.

Siromake pa srčno lepo prosimo, naj se zglednejo na siromaštvo našega Gospoda Zveličitela Jezuš Kristuš pa da se spomlijo njegovih prilik i njenoga obećanja pa zato ne zanemarijō prilike, ka si ne bi ležej spravili duhovno bogastvo; ravnotak je potrebno ka se z dobrim i pravim srcom priporočajō Bogi i svojih rok ne vtegnejo za krivico. (Ps. 124—3.)

Delavcom i delodajalcom.

Prav lepo prosimo delavce i delodajalce, naj jih ne vodi duh neprijateljske borbe i tekme, nego naj bodejō s prijateljskimi i bratskimi vezmi vezani, ka de z edne strani hasnilo i zaslūžki i upravi, z druge strani pa de napredūvalo delo i marlivost. Naj zahtevajō ka je pravično, naj dajō ka je pravično, tak bo vzajemno povekšavalo splošno dobro i nastane mir med stanovi.

Trpečim.

Te reči, stere naslednje spregovorimo, smo je zaistino najprle šteli je v srci občutili, zročimo vam, ki ste v nevolaj i betegi, v betegi i žalosti, posebno, ki vse to trpite od neprijatela Boga i človeče družbe. Gdā vam poklanjamo svoje molitve i svojo pomoč, keliko nam je li mogoče i gdā vas izročimo lūbezni vseh, vam pravimo v imeni Kristušovom, kog zastopamo: „Pridite k meni vsi, ki se trūdite i ste obteršeni, jaz vam olehkotim.“ (Mat. 11—28.)

Blagoslov za vse.

Na konci podelimo Mesti i Sveti i vsem, ki v njima prebivajo, Apoštolški blagoslov, ka včnimo v imeni Oče i Sina i Dūha Svetoga Amen.



Jezušek svojoj mamiki.

Vu plenice me zavila
Mama moja draga mila
Ka je sprela i setkala
To je Sinki z srca dala
Ne iskala svile drage
Rūde srebrne i zlate
Iskala je moje žele:
Po bogastvi hrepenele,
Po bogastvi *siromaštva*
Ki odpre nebeska vrata.

SRČEN.



Sveti Janoš od Boga zvani.

Vmro 8. marca l. 1550. v Granadi na Španjolskom. Sveti se isti den njegov god.

„Blaženi so mirovni.“ Jezuš je včio to. Miroven . . . kak globoka reč. Za mir vsikdar biti pripravljen, v miri biti vtrjen je tudi značaj. Ščeš ti tudi takši trden značaj postati? Ali moreš? Poslušaj i vči se! V Granadi je prišo v zavod neki den mladi muž i je zaproso sprejem v red. S pogledom od Boga presvetlenim je spoznao ustanoviteo i prednji hiše sv.

Janoš od Boga zvani, da prišlek nema pozvanja. Njegovo prošnje je mogo odbiti. To je tak razdražilo prosilca, kandidata za svetost, da je začeo Janoša neizmerno grajati, celo zgrabo je za kamen i ga je lučo svetniki v obraz. Človeka so zgrabili, da bi ga za njegovo surovost kaštigali. Janoš je pa proti tomi stano i pravo: „Naj beži! To je razumlivo, da se je razsrdo na mene. S tem, da sem njegovo prošnje odbio, sem sam to zakrivo. Jaz njemi rad odpustim. O keliko zrokov mam jaz, da drugomi te male falinge odpustim, komi je Bog tak velike duge odpusto.“ Ne je šlo to zlehka, ka je svojo divjo, čemerasto naturo tak potro. Dosta boja i premagüvanja je mogo prestati prle pa še več molitvi i milošče bože je potrebüvao kak je „*mir postao v njegovih trdnjavah*“ (Ps. 12, 1, 7.) To je sam priznao nevedoč ednok.

Zgodilo se je v tistoj štrtini mesta, kde so Mavri prebivali. Mavri so bili muslimanske ali poganske vere. Edna čupora fanatičnih nevernikov je obdala poniznoga redovnika, kričala i se drla nad njim, ga zasmehüvala i zasramüvala zavolo njegove krščanske vere. „Kakše čüde je pa delao tvoj Kristuš?“ se njemi je norčaro eden. „Malo čüdo gotovo ne,“ odgovoro je Janoš, „da se jaz v tom hipi, kda me teliko dražite, ne čemerim, nego se premagüjem pred svetim zakonom Boga i ne delam nikaj takšega, ka bi bilo nevedno za ednoga krščenika.“

„Blaženi so mirovni; oni se sinovje boži bodo zvali.“ (Mat. 5, 9.)

(Bilmeyer O. S. B.)

Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. Dev. Marija, poslušajta ka!

Marija:

Draga moja deca! Zadnjič sam vama povedala, ka kdekoli sta, moreta vsaki den opraviti svoje molitve. Štere so te molitve? Prva je jütrašnja. Mladiva sta, ne trgajta postele z dugim ležanjem. Vode friške se tüdi ne bojta. Moj sinek jo je stvoro za čiščenje i zdravje. Kak se zbüdita v do-ločenoj vüri, včasi stanita, pokleknita proti cerkvi, kde moj Jezuš, vajni Bog prebiva i ga molita. Zadostüje kratak pozdrav: Hvalen bodi Jezuš Kristuš. Zatam se sramežljivo opravita gor. Pri umivanji i oblečenji mislita na mene, svojo deviško mater i me prosita, naj čüvam vajno nedužnost. Zavüpnä detinska molitev mi gene materno srce i nemorem deteti odpo-vedati svoje pomoči. Potem pa pokleknita i opravita jütrašnje molitev. Zmolita Angeo Gospodnov, zročita se Srci Jezušovomi, meni, sv. Jožefi, svojimi patroni i angeli čuvari i si prosita miloščo, ka ta te den rešeniva smrtnoga greha i vse druge telovne i vremenitne nesreče. S tcv zročitvijov zednim si zbüdita namen, ka celi den, kajkoli ta delala, ta opravljala vse zato, ar je to boža vola. Zato ta delala, zato počivala, zato si vzela po-trebno hrano, zato šparala z zaslužkom, ka je to boža vola. Bog tak žele. Če ta tak delala dragi mladenec i draga mladenka, te vama bo vsaka vaj-na stopnja čerez celi den služila samo bože milošče i večno nebesko plačilo.

Ta jütrašnja molitev i ta zročitev pa ne trpi dugo. Dobrih pet minut vse lahko opravita. Če ne bi si znala sama nabrati potrebnih reči, navčita se na ete. Gda Angeo Gospodov odmolita, etak nadalüjta:

„Sladko Srce Jezušovo Srce mojega dobrega Odrešenika zapri me v

sebe! Dobra moja nebeska mati, Bl. D. Marija, skrij me pod tvoj materni plašč! Sveti Jožef, Jezušov i Marijin čuvar, čuvaj me! Lübleni, moj patron krstni i firmanski, pa dragi moj angeo čuvar varl me vsega hüdogo v düši, v telu, v vrednosti, najbolje pa smrtnoga greha i nagle nepripravne smrti. Celi denešnji den zevsem opravilom darüjem Bogi na čast i za zve- ličanje svoje düše, ar je tak boža sveta vola. Očanaš . . . Zdrava bodi Marija . . . Dika bodi Bogi . . .“ — Zadostüje to, draga moja deca, sa- mo verno opravita to kratko pobožnost. (Dale.)

Sveti Jožef i Devica Marija.

Očom i materam.

Meseca marca precvete dvoja rožica: zvonček i vijolica. Prva pela k oči sv. Jožefi, druga k materi Mariji.

Sv. Jožef je oča. Ne teloven, nego düševen oča Jezušov. Jezuš se je meo od device roditi po večnom božem sklepi, zato sv. Jožef njemi je



Marija varje Jezušeka.

samo düševen oča mogo biti. I kak takši ma veličastnejše očinstvo kak očevje najbolše dece, kak očevje samih svetnikov. Sveti Jožef je namest- nik samoga nebeskoga Oče, ki je oča, večni oča Jezušo kak Boga. Vekše časti oča ne more dobiti, kak če ga sam Bog postavi mesto sebe za krüšnoga očo svojimi sini.

Nastane tū pitanje, ka velikoga je včino sv. Jožef, ka je mogo to neizmerno čast dosegnoti? Nikaj drugoga ne, kak to, da je Marijo pod svojo obrambo vzeo, da se je skrbo za njeno čast, njeno poštenje, njeno prehrano. Zvoljenoi materi božoi je to včino, zato je tak veliki pred Gospodom. Marijo je za svojo vzeo, čeravno je bila sirota. Marijo je za svojo vzeo, čeravno je zgūbila kraljevsko ime i čast svojega očaka Davida. Marijo je za svojo vzeo, čeravno je bila edna najprostejših deklic v državi. Marijo je za svojo vzeo, ar je lūbo njeno čisto, sveto, bogalūbečo dūšo. Vidite dūšice, ta jakost se je dopadnola dobromi Bogi, zato ga je postavo za svojega namestnika pri rojstvi i odgoji svojega Sina.

Krasen zgled za vse dečke-mladožence, kak naj iščejo v zakoni v prvom redi čiste, pobožne dūše zaročnice i ovo drūgo pitanje vse na zadnje pūstijo. Boži blagoslov neprestanoma rosi na takši zakon, šteri se sklene po nameni i zgledi svetoga Jožefa.

Na god sv. Jožefa, 19. marca se vsi navčimo od sv. Jožefa prav lūbiti i zato goreče častiti njegovo sveto zaročnico, Jezušovo i našo mater, Bl. D. Marijo. Mladenci pa naj se še posebi navčijo od njega lūbezni do čistih, pobožnih dūš i s tov naj si iščejo pomočnico za zakonsko življenje.

Marca 25. je god Marije, Jezušove matere. Te den je postala boža Mati po milošči svetoga Dūha na čūden način. Mati je postala i devica ostala ka bi bila včitelica za vse; device i zakonske. Za device, ka ne lepše priprave za zakonski stan, kak je čistost; za zakonske, ka so matere Bogi lūblene samo te, če v svojoj deci Jezušeka gojijo i odgojijo. Dete je boži dar. Boži dar se pa more Bogi dopadniti. Če se ne dopadne, ga zavrže. Ka odgovarjaš mati predraga na pitanje: Jeli Bog sprejme tvoje dete za dar? Jeli je vredno Boga? Jeli bi prišlo k njeml, če bi je zdaj zvao v večni žitek? Je čisto? Je trezno? Je bogavno? Je brez smrtnih grehov? Pozna Jezušeka? Ga lūbi? Če ne hodi rado k njemi, če se pred njim slabo oponaša, ga sovraži. Tvoje dete sovraži Jezūša? Mati ka na to odgovoriš materi Mariji? Včimo se od matere Marije vsi Jezūša nositi v svojem srci, v svojoj dūši, v svojem žitki. Matere pa naj se navčijo od nje v svojoj deci ogajati i odgojiti Jezūša, ka de deca spodobna k njemi, najbolšemi deteti.

Na železnici. Tak znate, kak je na vlaki. Pride eden, pride drūgi pa vkūp sedijo. Komaj se vlak gene, se že začnejo pogovarjati. Vse pride na vrsto, tūdi vera pa dūhovniki. Med našimi popotniki je bila nekša gospodičina pa je pravila: „Jaz verjem, samo k spovedi ne hodim. Spoved si je zmisllo papa Ligvorij.“ Ne sam njoj mogeo odgovoriti. Vlak se je ravno stavo, mogao sam iti doli. Če pa še kda pride z vami vkūp, pa njoj povejte, de je sv. Alfonz Ligvorij bio pūšpek. Narodo se je leta 1696. Kak bi on mogeo spoved zmisliti, če pa je 300 let pred njim bio vmorjeni sv. Ivan Nepomuk, zato, ka je ne šteo povedati, ka je čūo pri spovedi. Gospodična slabo poznate zgodovino katoličanske Cerkve! (Putnik).

* *

Najdrakša kniga. Samostan sv. Pavla v Korintiji na Grčkom je meo edno biblijo v treh zvezkih, takzvano Guttenberško biblijo. Samostan je bio v velkom siromaštvi, zato je bio prisiljeni, da knjigo oda. Kūpo jo je nekši dr. Vollbehr za 300.000 dolarov. To je najveksa cena, ki se je kda plačala za tiskano knjigo. (Putnik).



Poznaš Gospodovo priliko od delavcov v goricaj? Vsi so edno isto plačo dobili, ki so v goricaj delali. Zakaj? Zato, ka ki po katoličanskoj veri žive, tisti vsaki si samo nebo more zaslužiti. Gorice so življenje po veri Jezušovoj. Ki pa ne dela v teh goricaj, ki ne žive po veri Jezušovoj, si pa samo edno kaštigo more zaslužiti: mesto nebe peken. Ka je v nebi plača, v pekli pa kaštiga različna, te pa vera vči.

Kda širiš vero Jezušovo? Če moliš v te namen, če se zatajuješ v te namen i če daruješ v te namen. Daruješ tudi te lahko, če si siromak. Kavda? Tak, če si naročaš Marijin List? Ne veš, ka je M. List že dosta dühovnikov vzgojo, tudi misijonare i misijonarke? Ne veš, ka je dosta naših starišov dalo svojo deco na misijonsko pozvanje, štere je na to nadigno Marijin List! Če si ga naročiš, podpiraš tudi ti kralstvo bože po misijonaj.

Kda je naša zahvala največ vredna? Gda maš zdravje v družini, puno štalo i hlev, gda ti veter bogato vlati ziblje na poli, gda se ti s trsa zdravo grozdje smeje i se ti nagiblje drevje pod težov dobroga sada, te je lahko praviti: Hvala Bogi!

Gda ti je dūša vesela, familija pobožna, se ti rača moliti, kda te do skuz gene predga i popevka, gda kelikokolikrat te obiše Jezuš pri prečiščavanji ti vseli guči na srce tak sladke reči, te je lahko praviti: Hvala Bogi.

Ali gda ti beteg kraluje v hiši, kūga v hlevi i štali, gda ti sūša vniči pov na njivi, toča pa sad na drevi i gorice, te praviti: Bog plati, je neizmerno zaslužno. Eden te Bog plati je več vreden, kak stojezero v blagoslovi.

Ali gda ti je dūša zbegana, nemirna, gda so ti tvoji domači na žalost, kda te molitev ne veseli, gda ti je gosto prečiščavanje sūho, kda tak misliš, ka te je vse zapustilo, te eden Bog plati je milijonkrat več vreden, kak milijon v dūševnoj tolažbi i sladkosti.

(Saruga Matjaš.)

Sveta grūda.

Mogoče si ešče ne čūo, da bi bila grūda sveta. V istini pa mora biti zemlja vsakomi sveta, ne samo polodelci.

Ka je človeki sveto?

Misli si, da stopaš v cerkev. Okoli tebe vlada tajna tišina. Najprle opaziš oltar. Pred njim beli posvet. Svete podobe te gledajo resno i slovesno. Naši pokojni so tudi hodili sem v cerkev molit, zato se jih tu več-

krat spominjamo. Tū si bio že kak dete; v cerkvi si preživo najlepše trenutke življenja, mogoče tudi najstrašnejše, če si nevredno prejemaš svestva. Na tom mestu mora potihniti vsakdnešnje življenje. Tū se ne kupuje, ne odavle, tū se ne kregajo, ne jejo, ne pijejo. Na tom mestu kraljuje samo molitev i pesem, sama pobožnost. Stojimo pred licom najsvetejšega Boga. Na tom mestu si začeo živeti za Boga, tū ti bodo tudi spevali rekviem . . . strašne misli na večnost so tū doma.

Na takšem mestu primejo človeka posebna čutenja; ne ve ali je še na zemli. Zbūdi se ti detinska vdanost i čit svete dužnosti.

Če pišemo od svete grūde, je pitanje, če tudi te mamu takše čutenje. Ali je na toj grūdi tudi nekaj tajnoga, nekaj nerazumljivoga, vrednoga spoštūvanja, ali ma nekaj svetoga?

Što šče doživeti svetost cerkve, mora iti v cerkev. Če želeš preživeti svetost grūde na svojoj njivi, moraš na njivo iti. Blūzi je že sprotoletje, skoro boš hodo z veseljom na njive, zato poslušaj.

Grūda je sveta, to se pravi, da mora meti nekaj sveze z Bogom. Bog je napravo človeka iz zemlje pa njemi je vdihno nemrtelno dūšo. Zemlja pa boži dih, to je človek! Zato radi pravimo zemli, da je naša mati, mati-zemlja. Iz zemle smo prišli, v zemlo se povrnemo: „Prah si i v prah se povrneš.“ Tak nam pravi Cerkev na pepelnično sredo.

V notrašnjosti zemle delūjejo tajne sile. Vzemi grūdo zemle v roke pa jo pogledni! Iz nje ti izvira vse življenje. V njoj ma korenine prelepa roža, iz nje ceca življenjsko moč. Prekrasna roža, njena lepota, vse to je samo spremenjena zemlja, spremenjeni prah. Vsaki den moliš: „Krūha našega vsakdnešnjega daj nam dnes.“ Pogledni, tvoja molitev se spuni iz matere zemle. Grūda je sredstvo v božih rokaj, da posluhne tvojo molitev. Vidiš, kak skrivnostna je ta grūda, kak puna življenja!

Od koga maš to grūdo zemle? Od svojih prednikov. Oni so se za njo bojuvali, za njo trpeli. Ostavili so večkrat svoj dom zato, da bi ti mirno živo v svojoj hiši. Če kmet zanemari svoje imanje, ali na zemlo jemle same dugove, pravimo: Če bi za to znao njegov oča, bi se v grobi obrno.“ Ali ne čutiš, da je v toj grūdi nekaj svetoga? Tvoji predniki so se že znajili na toj zemli. Z znajom i skuzami so ti porosili grūdo i jo tebi zapūstili. Če kmet mora falat zemle odati, se čūti, kak da bi njemi deo srca odrezali; telko dūševnoga trpljenja njemi to dela.

To sveto grūdo moraš ti obdelavati. Poljedelsko delo je služba Bogi. Bogi služiš, ar on po tebi dela čūdeže na tvojoj njivi. Kda hodiš za plūgom, sejaš na njivi, ali kosiš, misli na boža dela. To so najsvetejše misli, šterih nema delavec v tovarni, ne rūdar v temnih rovih. Kelko nepotrebni reči delajo delavci po mestaj i tovarnaj; ti pa delaš najpotrebnejše, brez šteroga lūdje ne bi mogli živeti. Bog po tebi ohranja svoja stvarjenja pri življenji. Vidiš, da je tvoje delo služba Bogi.

S sveto grūdo te vežejo najtesnejše vezi dela. Ti si navezani na svojo njivo kak mož k ženi, kak dūhovnik na svoje vernike, šteri mora prenašati najteškejše žrtve i dati tudi življenje. Tvoje delo je pa tudi veliko delo za narod. Vsi smo naime odvisni od kmeta.

Dužen si, da svojo zemlo daš deci. Zato jih vgajaj tak, da bodo znali ceniti domačo grūdo. Da bodo znali delati, delati veselo s pesmami.

Tvoja grūda je odvisna od božje vole. Ti sejaš, pa ne veš, če boš žeo. Mogoče ti vūpanje prekriža sūša ali povoden, mogoče toča. Ne veš,

ali zavüpaš na Boga, zato vsikdar s križom začneš delo. Prle, kak zasa-
diš plüg v svojo grüdo, jo z otikov prekrižáš. Tüdi sveta Cerkev ti prosi
za blagoslov, zato ide na Markovo pa na križni tjedem s procesijami na
njive i moli za poljske pridelke.

Dokeč bo naš narod z verov i vüpanjom na Boga obdelavao svojo
zemlo, bo zadovolen; dokeč bo lübo svojo sveto grüdo, bo srečen.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.

XVIII.

Kak je spunila sestra Marija Marta Jezušovo naročilo?

Naša sestra, štero je lübezen do Boga takrekoč potrošila, je porabila
to priliko i je zaprosila našega redovnoga očo (Sv. Frančiška Sal. Vr.),
naj njej prosi miloščo, ka kemprie more priti v svojo nebesko domovino,
kde de večno Dobroto mogla zživati: „Hči moja moraš spuniti svojo na-
logo! . . . Nišče ne more priti v nebesa, prle kak spuni svojo nalogo tü
na zemlji. Če bi sem prišla pa bi tü vidila, ka svoje naloge nesi šče zvr-
šila, bi se na te svet nazaj povrnola, ka bi jo zvršila pa bi gledala na
tisto diko, štero po tom boži Vučenik dobi i ka se s tem zadosti razžal-
jenoj božoj pravici . . . Jako sem blaženi zavolo tiste dike, štera i na
mene sija te, kda zdihavaš k svetim ranam.“ Tak je podpirao i krepo
sestro Marijo Marto kak je sama razodela, naj zvrši svojo nalogo. Ta na-
loga je bila, — kak smo vidili — v prvoj vrsti to, naj zasluženje ran na-
šega Gospoda Jezusa Kristuša včeni za vojsküvajočo se i trpečo Mater-
cerkev. Potem si je mogla prizadevati, ka se v najširšem krogi, celo po
celom sveti razširi ta zveličavna pobožnost.

Prvi deo se je nje same tikao. Naš Gospod jo je že davno na to ob-
vezao s slovesnov oblübov, ka je njena prednica etak zamerkala: „Jaz
Chambon Marija Marta sestra oblübim našemi Gospodi Jezusi Kristuši, ka
se vsaki den darüjem nebeskomi Oči z ranami križanoga Jezusa za zveli-
čanje celoga sveta i na hasek i spopolnitev mojega reda. Molim ga v srci
vseh tistih, ki ga pri svetom prečiščavanji k sebi vzemejo. Zahvalim se
njemi, ka tak rad pride v toliko src, štera so pa tak malo pripravljena ga
sprejeti. Obečam našemi Gospodi, ka s pomočjov njegove svete milošče i
v dühi pokore darüjem vsakih deset minut nebeskomi Oči njegove bože
rane i presveto telo, ka vsa svoja dela združim ž njegovimi svetimi rana-
mi, po nameni njegovoga molbe vrednoga Srca za zmago Materecerkeve,
za grešnike i za v očiščališči trpeče düše, za vse potrebe mojega reda, za
novinke i vučenice, v zadoščenje za vse tiste grehe, štere so tü včinole...
Vse to iz lübezni brez bremena greha.“

Oblika darüvanja se etak glasi: „Večni Oča, jaz ti darüjem rane našega
Gospoda Jezusa Kristuša, ka bi zacelile rane naše düše.“

Sestra Marija Marta je obečala za vsaki deset minut to darüvanje.
Nego ne je minula edna minuta dneva, ka njena vüsta ne bi ponovila to-
ga darüvanja, k šteromi je pridjala šče to drugo: „Moj Jezus, zavolo zaslu-
ženja svojih svetih ran odpusti nam i smiluj se nam.“

Življenje naše sestre je tak postalo nepretrgana molitev. Iz njenoga obraza je žarila združitev z Bogom i tiha zbranost. Če si jo zagledao, si se zagrežno, ar je oči vsikdar povesnola, vüstnice pa vsigdar gibala. Posebno na dilaj se je takrekoč pogrozila v tistoga, ki jo je za vredno najseo, ka ga je z dühovnimi očmi gledala kak očo i dobroga prijatela. (Dale.)

Starišje i deca.

Srečno je dete, štero je bilo vzgojeno v dobroj krščanskoj družini. Srečni so starišje, šteri majo dobro deco. Hvala Bogi je ešče pri nas v Slovenskoj krajini vekši tao dobrih družin, pa vidimo, ka je z dneva v den slabešje. Sküpne molitve, posebno večerne, se že več ne opravljajo povsedi. Klantivanje po noči je pogosto. Sinovje hodijo domo kesno v noč. I starišje se v vnoгих mestaj za to niti ne brigaja. Vnogo družin se že dobi, kde več nišče ne opravla dnevno molitev. I zato tüdi nega božega blagoslova. Starišje nemajo več oblasti nad svojov decov. Vse šče biti moderno. Kratke janke, gole roke, do pet dolge zimske kapute, kapuče tüdi po zimi — na vse to gledajo naše dekline. Tüdi plesišč se ne branijo. Kreganje v družinaj je vsakdenešnja reč. Ja celo se zgodi, ka se v družinaj zbijejo. Prosim Vas lepo, v družini se zbijejo. Sin ide nad očo, nad mater. Ja, sin ide na tiste, šteri so njemi dali življenje, šteri so ga vzgojili i dosta i dosta z njim pretrpeli. Deca ošpotavlejo stariše, starišje pa deco. Zgodi se, ka cele tedne ne gučijo med sebov. Celo se tožijo. Oča preklinja deco, sin preklinje stariše, preklinja včasi tisto vüro, kda se je narodo. Vse to pa ešče dosta bole grdoga se dogaja že tüdi v naših družinaj, štere se ešče poštimavlejo, ka so pobožne. Zavolo vsega toga napišem par reči od dužnosti dece do starišov i starišov do dece.

Deca do starišov :

Najprle poslušnost. To le prva dužnost dece. Starišje so boži namestniki. Oni majo svojo oblast od Boga. Zato se morejo dati deca od starišov voditi. To nam lepo kaže mali Jezusek. On je bio svojim starišom pokoren. Bog je bio pokoren lüdem, ka bi tak pokazao, kak lepa čednost je pokorščina. „Deca, bodite pokorni svojim starišom v Gospodi, zato ka je to prav (Eph. 6, 1.). „Deca, bodite starišom poslušni v vsem; zakaj to ugaja v Gospodi.“ (Kol. 3, 20.)

Spoštüvanje. „Spoštüj očo i mater tvojo . . .“, pravi štrta boža zapoved. Deca so dužna starišom spoštüvanje. Morejo pa deca svoje stariše v srci vpoštüvati. „Oko, štero zasmehavle očo i zamedevle pokorščino do matere, bodo vrane sklüvale i takše oko so požrli mladi orli“. (Preg. 30, 17). Z drugimi rečmi : Što svoje stariše zaničüvle, ne zaslüži, ka bi dugo živo, ne zaslüži, ka bi ga po smrti pokopali. S spoštüvanjom morejo deca s starišami i od starišov gučati. Kak grdo, nesramno i brez spoštüvanja vnoga deca s svojimi starišami gučijo. Ošpotavlejo i preklinjajo je zato, ka so ne spunili njihove vole. Z njih se posmehavajo. Deca ne nücajo več tistih lepih reči : mati, oča; pravijo njim : naš stari i naša stara. Gnüs i sramota nad takšov decov. — Na Prususkom je živo hüdoben sin, šteri bi se rad rešo svojega očo. Preveč grdo je ravnao z njim, sramotio ga je i preklinjao, večkrat je pravó na glas : „O da bi šatan že skoro prišeo po tebe, staroga nimaka!“ Lehko si mislimo, kakša velika žalost je bila to za

staroga oča. Oča si je že sam želo smrt, da bi meo mer, pa je mogeo čakati, da ga Bog pozove. Večkrat je opomeno sina na štrto božo zapoved i je pravo: „Dete, moje dete! Zmisli si denok, ka gučiš; Bog te bo kaštigao, more kaštigati; zaslužo si njegov srd i prva strela, štera na sprotoletje vdari, more tebe zadeti!“ (Dale.)



CERKVENI GLASI.

J. KONČAR

Pozvanje po „Marijinom Listi.“ Eden naših dečkov je pred kratkim preoblečen v zavodi za vzgajanje misionarov v Italiji. Kda nam odkriva svoje veselje, ka je prišo do prve stopnje svojega pozvanja, se nam zahvaljuje za *Marijtn List*, steri njemi „je spravo misijonsko pozvanje.“

Nova fara v Beogradi. Z letošnjim letom se je ustanovila v Beogradi peta katoličanska fara. Posvečena je sv. Petri. Vodijo jo jezuitje. Majo vsako nedelo štiri svete meše i pri vsakoj je kapela puna pobožnih vernikov.

Novi plebanoš i ešpereš. Za lendavskoga plebanoša i ešpereša lendavske ešperešije je imenuvani preč. g. Ivan Jerič. Iz srca čestitamo i njemi želemo obilno božega blagoslova.

Bog zove v svoje gorice. Dr. Milan Petrovič, ki je položo z dobrim uspehom doktorat prava i je bio državni uradnik, je lani v Zagrebi posvečen za duhovnika. — Dr. Zalaznik Mina rodom Slovenka profesorica je odišla z svojega dobrega mesta v Indijo za misijonarko. Iz Indije piše, da je že prevzela svoje misijonsko delo, ki je težavno. — Dr. Selden Delany, luteranski farar v Newyorki v Ameriki je ostavo svojo bogato faro pa je prestopo v katoličansko Matercerkev. Zdaj je v Rimi i se pripravlja, da postane katoličanski duhovnik.

VSEBINA :

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?	1	vama pravi Bl. D. Marija poslušajta ka!	9
† Baša Ivan, plebanoš i ešpereš v Bogojini.	2	Sveti Jožef i Devica Marija.	10
Govor sv. Oče Pija XI. celomi sveti.	5	Kratke misli, ki daleč segajo.	12
Jezušek svojoj mamiki.	8	Sveta grūda.	12
Sveti Janoš od Boga zvani.	8	Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestre reda Marijinoga obiskavanja.	14
Mladenec i mladenka nekaj		Starišje i deca.	15
		Cerkveni glasi.	16